
Boganmeldelse i Information 26.09.2009. Viderebringes med forfatterens tilladelse.

Kirken mangler mod til at reformere sig selv **Kardinal Carlo Maria Martini mener, den katolske kirke må fornye sig selv.**

En ny interviewbog har rystet den katolske verden

Af MikkelWold

*Sognepræst ved Marmorkirken, anmelder, forfatter og foredragsholder
Medlem af Den Centrale Videnskabetiske Komité i perioden 1998-2002.*

Det vakte opsigt et godt stykke ud over katolske cirkler, da den prominente kardinal Carlo Maria Martini for nylig lod sig interviewe i en bog. Bogen blev omtalt i mange aviser, og den røg ind på bestsellerlisten i mange lande. Dels, fordi den handler om nogle fundamentale spørgsmål om tro, tvivl, livskriser, om ungdommens vilkår, om de andre religioner og kristendommen, om kirkens fornyelse og mangel på samme, om frygten for fremtiden og lignende for så mange vedkommende spørgsmål. Men også fordi både den interviewede og interviewer er velkendte navne for mange Central- og Sydeuropæere.

Martini var engang ærkebiskop i Milano (1980-2002, kardinal 1983, VEOK's anmærkning), og dermed leder af verdens største stift. Han har også en fortid som rektor for det ansete pavelige universitet Gregoriana i Rom, og er desuden en i både katolske og ikke-katolske kredse højt respekteret Ny-Testamente forsker - en af de førende i verden inden for sit felt. Dertil kommer, at det ifølge mange kendere af Vatikanet først og fremmest er i kraft af hans egen anmodning om endelig ikke at blive valgt, at Martini ikke i dag er blevet pave. Mange kardinaler (og det er dem, der vælger den nye pave) mente, at netop han kunne tilføre den katolske kirke den fornyelse, den efter deres mening trænger til. Derfor forhørte man sig hos den dengang 77-årige, om hans stilling til et sådant valg, men Martini var på det tidspunkt så syg, at han ikke mente at kunne klare en så krævende stilling. Og nu er den 82-årige kardinal så afkræftet, at denne bog nok bliver hans sidste.

Natlige samtaler

Intervieweren er den østrigske munk Georg Sporschill, som i al fald i sit hjemland er en ganske kendt person, fordi han har ydet en bemærkelsesværdig indsats for at have opbygget en hjælpeorganisation for gadebørn i Østeuropa. For denne indsats har han fået en række priser og hædersbevisninger både i og uden for sit hjemland.

Aftenen og natten er tidspunkter, hvor tanker flyder bedre, og hvor ideerne lettere kommer end om dagen, skriver Martini i sit forord. Så da de sene samtaler mellem kardinalen og hans ven Sporschill fandt sted ved Martinis hjem i Jerusalem, var det oplagt med titlen; Jerusalemer Nachtgespräche eller som de hedder i den originale udgave: Conversazioni Notturme a Gerusalemme. Italiensk er et vanvittigt smukt sprog.

Det er kun folk uden kendskab til den katolske kirke, der vil forvente en tandløs omgang overvejelser fra Martini. Han er elegant i sine formuleringer, dybsindig i sine overvejelser og skarp og direkte i sine kommentarer til kirken.

»Kirken mangler mod til at reformere sig selv,« siger han flere steder i bogen. Og han kommer med ikke så få udtalelser, som er stik mod det, der ellers udgår fra Rom. Han lufter f.eks. muligheden for at ophæve cølibatet for præster. Det er ikke første gang det sker. Da han engang, mens han var på tale som pavekandidat (og inden sin sygdom), blev interviewet i en italiensk avis om bl.a. dette spørgsmål, udtalte han - med diplomatisk forsigtighed, fordi han som mulig efterfølger efter Johannes Paul skulle træde varsomt, men med vittig frækhed, fordi han er Martini - at cølibatet nok næppe blev ophævet i »dette århundrede«. Udtalelsen faldt i december 1998. Det var det tætteste en mand i hans position kunne tillade sig at gå i retning af agitation for ophævelse af en ordning, som jo ikke har været tvunget for præster i hele kirkens historie.

De Røde Brigader

Martini er således ikke en konservativ, men en reformist, som ønsker en fornyelse af kirken.

Bemærkelsesværdig er også Martinis evne til at række ud til dem, der ikke kunne drømme om at nærme sig kirken. Da nogle folk fra De Røde Brigader blev fængslet, vidste han med sig selv, at »dem måtte jeg besøge i fængslet«. Ikke fordi de var et let bytte for en evangeliserer (hvad de næppe var), men fordi der i deres naive og brutale stræben efter en anderledes verden lå et ønske om retfærdighed, som Martini mente at kunne møde med noget, der var mere dybde i, end den 'løsning', de selv praktiserede. Mange af samtalerne resulterede i længerevarende kontakt til nogle af fangerne.

Reformist

I modsætning til den nuværende og foregående pave er Martini tilhænger af visse former for prævention, herunder kondomer, og han fordømmer heller ikke homoseksualitet:

»Blandt mine bekendte er der homoseksuelle par, meget respekterede og socialt indstillede mænd og kvinder. Jeg er aldrig blevet bedt om, og det har aldrig forekommet mig rimeligt, at fordømme dem.«

Egentlig er det påfaldende, at en person så tæt på den øverste magt i den katolske kirke er så langt fra den linje, der lægges fra den nuværende pave. Men man skal ikke glemme, at selv om uenighed inden for kirken sjældent kommer frem, er der mere debat, end man måske skulle tro internt i den katolske kirke. Og med Martini har kirken endnu lidt tid en vis og klog reformist.